

ROMANA

Jennie Lucas

Vihar Hamptonsban

Kate Hewitt

Parányi varázslat

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennie Lucas, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A ROMANA 769. eredeti címe: *The Italian's Doorstep Surprise*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

© Kate Hewitt, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Romana 770. eredeti címe: *The Bride's Awakening* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 769-770 számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-718-7

• *Kép:* Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jennie Lucas

Vihar Hamptonsban

1. FEJEZET

Az Atlanti-óceán fölött heves nyári vihar tombolt, és eső zúdult a tengerparti villára, amelynek egyik ablakánál Nico Ferraro állt. A hangulata ugyanolyan komor volt, mint az odalent hullámzó tenger. Az égboltot éppen újabb villám világította meg, a ház mennydörgéstől rázkódott, Nico azonban mozdulatlanul állt. Kortyolt egyet a whiskyjéből, és kinézett az éjszakába.

Óriási veszteség érte. A milliárdjai, a hírneve, a romantikus hódításai most semmit sem számítanak. Nem, mert elveszítette azt, ami mindennél fontosabb volt neki: az esélyét a bosszúra. Megfosztották tőle, pedig már közel járt a diadalhoz.

A ház tulsó végéből egyszer csak hangos dörömbölés hallatszott. Valaki verte az ajtót.

– Mr. Ferraro! – kiabálta túl egy női hang a vihar zúgását. – Mr. Ferraro, kérem, engedjen be!

Nico még egyet kortyolt a negyvenéves whiskyből. A komornyikja majd foglalkozik a hívatlan vendéggel. Ha kell, a biztonsági emberei segítségével. Ő ma nincs olyan hangulatban, hogy emberekkel találkozzon.

– Ha nem nyit ajtót, meghal valaki! – hallotta meg odakintről.

Ez már felkeltette a figyelmét. Úgy döntött, legalább meghallgatja a nő történetét, mielőtt visszaküldi az esőbe. Gyorsan becsukta az ablakot. A ház nem érdeklő, de holnap eladásra fogja kínálni, úgyhogy nem lenne szerencsés, ha a parketta elázna és felpúposodna. A villára immár nincs tovább szüksége, mert nem szolgálhat helyszíniül a bosszújához.

Az előszobába érve három férfit látott meg. Félkörben sorakoztak fel a bejárati ajtó előtt, mögöttük egy törékeny nő állt. Bőrig ázott, a haja a fejére tapadt, a ruhája pedig a testére. Nico felszisszent, amikor két dolog is feltűnt neki. Az egyik az volt, hogy a gyönyörű, sötét hajú fiatal nő terhes. A másik az, hogy ő ismeri.

– Állj! – mondta az embereinek, miközben közelebb ment. – Engedjék be!

A biztonsági csapat vezetője homlokráncolva nézett rá.

– Nem biztos, hogy ez jó ötlet, főnök. Ez a nő összevissza beszél, és...

– Engedjék be! – ismételte meg Nico, mire a férfiak kelleetlenül elálltak az útból.

– Köszönöm, nagyon köszönöm! – hálálkodott a fiatal nő. Nem lehetett tudni, hogy az arca az esőtől vagy könnyektől nedves-e, amikor megragadta Nico kezét. – Nagyon félttem, hogy nem fog... ha elmondom, hogy...

– Nincs semmi baj. Már biztonságban van, Miss... – Nico kínosnak érezte, hogy nem jut eszébe annak a nőnek a neve, akinek a nagypapa gondolja a növényeket az ő manhattani luxuslakásában. – Jéghideg a keze – folytatta sietve, hogy leplezze a zavarát. – Hozzon neki egy takarót! – szólította fel az egyik testőrét.

– Igenis, Mr. Ferraro.

A nő foga hangosan vacogott a hidegtől.

– Ide kellett jönnöm, mert szólnom kell magának, hogy...

– Bármilyen hozta is ide, az várhat, amíg felmelegszik. Mit szólna egy meleg italhoz?

– Nem kérek. Igazán. Ha egyszerűen csak meghallgatna...

Nico a komornyikjához fordult:

– Hozzon neki forró kakaót! – utasította.

Sebastian kételkedve nézett rá.

– Kakaót, uram? Nem biztos, hogy...

– Ébressze fel a szakácsnőt! – vágott közbe Nico, mire a komornyik elsietett.

Az alkalmazottai egyre megbízhatatlanabbak. Korábban soha nem kellett megismételnie egy utasítást.

– Milyen nap van ma? – kérdezte a biztonsági főnökét.

– Július elseje, Mr. Ferraro.

Hat hónap telt el karácsony óta, és ő ebből alig emlékszik valamire, noha nyilvánvalóan továbbra is ingatlanokat vásárolt, és a római irodájából vezette a cégét. Lehet, hogy lassanként megbolondul?

– Nico, kérem...

A gondnok unokája a keresztnévén szólította, és ez véget vetett a töprengésének. A fiatal nőre nézett, aki a kezét összekulcsolva, esdeklően nézett rá. A húszas évei közepén járhat. Nico néha talán köszönt vagy kellemes ünnepeket kívánt neki Manhattanban, ha találkoztak, ez azonban nem jogosítja fel a lányt arra, hogy ilyen bizalmasan szólítsa meg. Mintha barátok lennének. Vagy szeretők...

Nico elhúzta a kezét, és karba fonta a mellén.

– Miért jött ide? És miért rendezett jelenetet?

– Csak hallgasson meg! – válaszolta a fiatal nő, miközben egy testőr takarót terített a vállára. A szeme szokatlan zöldben ragyogott. – Nagypám ide tart, hogy lelője magát.

– A nagypapja? Miért? – Nicónak semmi sem jutott az eszébe, ami miatt a kertésze ártani akarhatna neki. Amennyire emlékezett, hónapok óta nem is beszéltek egymással. – Ez most valami vicc akar lenni?

– Miért viccelnék ilyesmivel?

A várandós nő szeme őszinte rémületről árulkodott. Bármilyen nevetséges is, amit mond, komolyan gondolja. Úgyhogy vagy igaz a dolog, vagy ennek a nőnek idegösszeomlása van.

– Miért akarna megölni engem a nagypapja, Miss...?

A fenébe, még mindig nem jut eszébe a neve! Nico dühösen a whiskyjére meredt, aztán letette a poharat egy kisasztalra az előszobában. A látogatója nagy szemeket meresztve nézett rá.

– Nem emlékszik a nevemre? – kérdezte döbbenten.

– Nem emlékszem. Sajnálom. Nem tiszteletlenségből maga vagy a nagypapja iránt. – Nico elmosolyodott, de a lány nem viszonozta a mosolyát. – Árulja el a nevét! – tette hozzá.

Nico csak nagyon ritkán kért elnézést. Most megtette, a hívatlan vendég azonban láthatóan nem enyhült meg.

– Honora Callahan vagyok, a nagypapám pedig Patrick Burke, aki szerint maga tisztességtelenül viselkedett velünk. Ezért tart most ide, hogy a régi vadászpuskájával szétlője a fejét.

A gondolat majdnem megneveltette Nicót, de az utolsó pillanatban visszafogta magát.

– Miért? – kérdezte egyszerűen.

A zaklatott nő megütközve meredt rá.

– Biztos vagyok benne, hogy kitalálja – válaszolta végül.

Nico felhorkant.

– Honnan tudhatnám?

Honora ideges pillantást vetett Nico biztonsági főnökére, Frank Bauerre és a másik testőrré. Mind a ketten úgy tettek, mintha semmit sem hallanának, de a vadászpuska említésére a pisztolytáskájukra tették a kezüket.

– Hát jó – mondta Honora. – Ezt is játszhatja, de szóljon a testőreinek, hogy ne vegyenek tudomást a nagypapám fenyegetőzéséről. Ne engedje, hogy bántsák őt!

– Inkább öljön meg engem? – kérdezte Nico.

– Amint megjön, én kimegyek hozzá, és megnyugtatom. Maga maradjon bent, és szóljon az embereinek, hogy ne rántsanak fegyvert.

– Bújjak el gyáván a saját házamban?

– Az ég szerelmére! – Honora dobbantott a lábával. – Bent maradni és hallgatni nem olyan nehéz, magának is menni fog.

A megjegyzésben kritika is volt. Nico nem tudta, miért.

– Még mindig nem magyarázta meg, miért akarna Burke megölni engem. Hónapok óta nem is beszéltem vele.

Honora sápadt arca lángvörös lett. Fejét lehajtva a hasára nézett.

– Tudja, hogy miért – dünnyögte.

Nico szívverése kihagyott, mintha a teste tudná, mit fog hallani, még ha az esze képtelenségnek

tartja is.

– Nem, nem tudom.

Honora felhorkant.

– Terhes vagyok, Nico! A te gyerekeddel.

A szobát újabb villám világította meg, amikor Honora ránézett. A szíve vadul kalapált, és egész testében reszketett. Nem a hideg miatt, hanem azért, mert félt. Hat hónapon át félt viszontlátni Nico Ferrarót. Sokkoló volt most arra emlékeznie, mennyire rajongott ezért a férfiért iskolás lányként, amikor a tetőtéri luxuslakás teraszának sarkában írta a házi feladatait.

Most pedig, harminchat évesen ő a legvonzóbb férfi, akit Honora valaha látott.

Miután tizenegy éves korában meghaltak a szülei, őt a nagyapja nevelte fel. Mindig türelmes volt, a maga zsémbes módján kedves is, és nagyon gondoskodó.

Honora számára ez még jobban megnehezítette, hogy régimódi nagyapjának bevallja: terhes. Méghozzá úgy, hogy nincs férjnel. Egész idő alatt azért imádkozott, hogy Nico Ferraro válaszoljon az üzeneteire, és visszatérjen New Yorkba. De sem ez, sem az nem történt meg. Valójában a válasz hiánya is válasz volt, és ettől Honorának összetört a szíve.

Miután nyár lett, már nem talált kifogást arra, miért visel bő pulóvereket. Az első kánikula idején, júniusban pedig a nagyapja meglátta őt pólóban és rövidnadrágban állni a nyitott hűtőszekrény előtt. A tekintete azonnal az ő hasára tapadt.

– Jaj, ne! – kiáltott fel, és Honora a szülei temetése óta először látta könnyezni. Aztán viszont haragra gerjedt. – Ki az a rohadék, aki ezt tette veled?

Honora konokul titkolta, ki az apa. Még a barátnőinek sem mondta el. Nico Ferraro sofőrje, az olasz származású Benny Rossini felajánlotta, hogy feleségül veszi, ami nagyon rendes volt tőle. Honora köszönetet mondott, de azt válaszolta, nem használhatja ki a barátságukat.

Ma délután, miközben a tetőkertben segített a nagyapjának, a házvezetőnő elmondta, hogy Nico Ferraro hat hónap után végre visszatér az Egyesült Államokba. A magángépe éppen most szállt le Hamptonsban.

Patrick Burke vetett egy pillantást Honora arcára, aztán ledobta a metszőollóját, és közölte, hogy hazamegy a vadászpuskájáért. Honora a lelki szemeivel már látta, hogy Nico biztonsági emberei lelövik a fegyverrel hadonászó öregembert, és később majd önvédelemre hivatkoznak. Csak remélhette, hogy hamarabb ér oda, és beszélni tud Nicóval. A tekintete most ijedten ide-oda járt a férfi és a testőrei között.

– Egyetértenek? – kérdezte. – Ha a nagyapám megérkezik, nem rántanak fegyvert, hanem hagyják, hogy én beszéljek vele.

Nico közelebb lépett Honorához.

– Ezt nem gondolhatod komolyan!

Honora a milliárdos playboyra nézett, akit valamikor csodálatosnak talált.

– Mondtam, hogy ez nem vicc. A nagyapám már úton van ide.

– Én nem lehetek a gyerek apja – vágott közbe Nico. – Soha nem értem hozzád.

Honorának tátva maradt a szája. *Soha nem ért hozzá?* A lehetőség, hogy a férfi letagadja a szeretkezésüket, soha nem jutott eszébe. Mintha ő csak kitalálta volna a közös éjszakájukat! Mintha pénzhajhász lenne, aki hamis ürüggyel házasságra akarja kényszeríteni Nicót!

Februárban, miután kiderült, hogy terhes, megpróbálta azt tenni, amit helyesnek tartott. Értesíteni akarta a férfit, az azonban nem vett tudomást az üzeneteiről, amelyeket a római irodájába és az Amalfi-parti villájába küldött. Honora így beletörődött, hogy egyedül kell felnevelnie a gyereket. Ha Nico nem akarja vállalni a felelősséget, nem is tehet mást. Felnőtt nő, és tisztában volt a kockázattal.

Nico azonban letagadta a szenvedélyes éjszakájukat, és Honora ebben annak a bizonyítékát látta, hogy a férfi kihasználta az ő rajongását. Elvette a szüzességét, most pedig őt és a babát – a saját gyerekét! – kidobja, mint a szemetet. Ez volt az utolsó csepp a pohárban.

– Hogy merészeled ezt állítani? – kérdezte halkán, remegő hangon, és ökölbe szorította a kezét. – Én mindig tisztességesen viselkedtem, szemben veled, és még te állítasz be hazugnak?

Nico elképedten meredt Honorára.

– Emlékeznék rá, ha lefeküdtem volna veled.

A magas, széles vállú Nico a kócos haja ellenére is hihetetlenül vonzó volt. Férfiasság és zabolátlanság levegője lengte körül. Honora mindennek ellenére kívánta. Dühös volt magára ezért, de nem annyira, mint Nicóra.

– Szóval sem a nevemre, sem a közös éjszakánkra nem emlékszel? – kérdezte indulatosan.

Nico összevonta a sötét szemöldökét.

– És mikor kellett megtörténnie ennek a csodás fogantatásnak? – kérdezte epésen.

– Szenteste.

Nico felhorkant.

– Szent... – kezdte, hirtelen azonban megváltozott az arckifejezése, és összeráncolta a homlokát. Egy pillanatig zavarodottnak tűnt, aztán előreszegezte az állát. – Ha netán meg is történt, bár ezt továbbra sem tudom elhinni, miért vagy biztos benne, hogy én vagyok az apa?

Honorát most majdnem elnémította a düh.

– Azt hiszed, hogy ugyanazon a héten más férfiakkal is lefeküdtem?

– A 21. században élünk, te pedig független nő vagy.

– Tudod, hogy még szűz voltam!

Honorát nem érdekelte, hogy Nico emberei hallják, amit mond. Ám ekkor meghallotta, hogy odakint megáll egy autó.

– Ferraro, gyere ki! – kiabálta túl a nagyapja a vihart. – Azonnal gyere ki, hogy golyót ereszthessek a szemed közé!

Honora az ajtóban álló két testőrré nézett. Látta, hogy már a pisztolytáskájukra tették a kezüket.

– Kérem, ne bántsák! – esdekelt. – Kimegyek, és beszélek vele – mondta újra.

Nico kurtán bólintott a két emberének.

– Érje el, hogy a nagyapja kint maradjon! – szólította fel Honorát a biztonsági főnök. – Ha ő nem lő ránk, mi sem lövünk rá.

– Köszönöm – válaszolta Honora, de a torkát félelem szorította össze.

Mi lesz, ha a nagyapja felindultságában tüzelni kezd a házra? – futott át a fején. Reszketve a bejárati ajtóhoz sietett. Ott hirtelen megállt, és Nico felé fordult.

– A nagyapámat akarom megvédeni, nem téged – mondta. – Nem bánnam, ha golyót kapnál a fejedbe.

Azzal kinyitotta az ajtót, és kilépett a tomboló viharba.

„Nem bánnam, ha golyót kapnál a fejedbe.”

Nico elképedten nézett Honora után. Magán érezte az emberei pillantását, mielőtt tapintatosan félrefordultak, neki pedig összerándult a gyomra. „Szóval sem a nevemre, sem a közös éjszakánkra nem emlékszel?” Honora megvető kérdése azt juttatta Nico eszébe, hogy Lana szavai ugyanilyen megvetőek voltak, amikor ő szenteste felhívta Párizsban, és közölte vele, hogy felbontja az eljegyzésüket.

– Te szívtelen szarházi, valójában soha nem szerettél, igaz? – kiabálta Lana a telefonban.

– Nem. Sajnálom – felelte ő erre kurtán.

Aznap reggel avval a hírrel ébresztették fel, hogy meghalt az apja. Nico úgy érezte magát, mintha egy vödör jeges vizet zúdítottak volna rá. Arnaldo Caracciola herceg halálát szívinfarktus okozta Rómában – közvetlenül azelőtt, hogy Hamptonsba kellett volna repülnie, és kegyelemért könyörögnie Nicónak.

Elvesztette az értelmét, hogy egy filmsztár legyen a menyasszonya, ha ezt már nem dörgölheti az örege orra alá. A telefonbeszélgetés után Nico dolgozni próbált, ahogy szokott. Aztán viszont üvöltözni kezdett a leghűségesebb alkalmazottaival, és többeket ki is rúgott.

– Szenteste van. Menj haza, mielőtt még tönkremegyünk miattad – mondta az alelnöke halkán, és két szem altatót adott neki. – Pihend ki magad! Úgy festesz, mintha napok óta nem aludtál volna.

Ez igaz is volt. Nico az apja látogatását várva valóban alig hunyta le a szemét.

Odahaza üres lakás várta. Elővett egy üveg whiskyt, a várost nézegetve ivott – sokat ivott –, miközben üvöltöni tudott volna dühében. Arról, ami később történt, csak homályos emlékei voltak. Hallucinálni kezdett, és a whiskyvel bevehetette a két altatót, mert másnap reggel a folyosón feküdt eszméletlenül, az összetört whiskysüveg mellett, amikor megérkezett a házvezetőnője, aki mentőt hívott hozzá.

Miután felébredt a kórházban, először az orvosa aggódó arcát látta meg.

– Jobban kellene vigyáznia magára, Mr. Ferraro. Súlyos agyrázkódást szenvedett, amin még rontott is az alkohol meg a gyógyszer. – A doktor rövid szünetet tartott. – Talán jó volna, ha beszélne valakivel, vagy néhány hétig pihenne egy megfelelő intézményben...

– Jól vagyok – vágott közbe Nico, és az orvos tanácsa ellenére saját felelősségére elhagyta a kórházat.

Egyenesen a repülőtérre ment, hogy a magángépével az apja temetésére induljon. Az apjáéra, aki egész életében mindent megtagadott tőle. Az utolsó szó azonban Nicóé lett. Amikor azonban a gonosz mostohaanyja könnyes szemmel, vádlón nézett rá a sír fölött, Nico nem érezte magát győztesnek. Ellenkezőleg, azt gondolta, hogy az apja nyert, mert éppen akkor kapott szívinfarktust, amikor ő már közel járt ahhoz, hogy kést tartson a torkához.

Arnaldo most már nem tudja meg, hogy a fia, akit cserben hagyott, megelőzte. Nem vallhatja be: sajnálja, hogy annak idején elcsábította a szobalányát, Nico édesanyját, aztán pedig az utcára tette. A nős herceg tudta, hogy Maria Ferraro teherbe esett, de nem vállalta a felelősséget. Ezért megérdemelte a büntetést. Illetve, megérdemelte volna...

Nicónak elakadt a lélegzete. Lehet, hogy ő most ugyanazt teszi, amit az a férfi, akit gyűlöl? Lehet, hogy gyermeket nemzett, ha nem is a szobalánnyal, de a kertésze unokájával? Lehet, hogy Honora Callahan igazat mond?!

Nem! Emlékezze rá, ha vele töltött volna egy éjszakát. Alkalmazottakkal soha nem folytatott viszonyt. Szeretőnek olyan nőket választott, akiknek hozzá hasonlóan nagy hatalmuk volt. Szupermodelleket, örökös nőket. Akik forró szexet akartak, de érzelmeket nem vártak el.

Most az ablakhoz ment, és látta, hogy Honora a háztól kissé távolabb, a zuhogó esőben épp a nagypapjával beszél. A közelben még egy alak állt, Nico a sofőrjét ismerte fel benne. Csak nem Benny Rossini hozta ide az ő Bentley-jével a vérszomjas öregembert?

Újabb villámlás világította meg az éjszakát, és Nico elkapta Honora kérlelő pillantását, mielőtt a lány megpróbálta visszatartani a nagypapját attól, hogy a ház felé induljon. Patrick Burke láthatóan biztos volt benne, hogy a munkaadója csábította el az unokáját. Akárcsak Honora. Nico viszont abban volt biztos, hogy ha lefeküdt volna a lánnyal, arra még a súlyos agyrázkódása és a hallucinációk ellenére is emlékezne.

A sötét haj szétterült a párnán. A smaragdszínű szempár izzott, amikor a lány felnézett rá, és azt suttogetta, el sem hiszi, hogy ez megtörténik. Ő pedig lassan végigsimított meztelen testén, a tenyerébe fogta a mellét, aztán csókokkal borította, és egyre lejjebb haladt, amíg...

Jóságos ég! Nico hirtelen elfordult az ablaktól, a bejárati ajtóhoz ment, és kilépett a sötét, viharos éjszakába.

– Uram? – hallotta meg a háta mögül Bauer kiáltását, de nem törődött vele, hanem egyenesen az öregemberhez és Honorához ment.

A kertész leengedte a puskáját, amikor meglátta.

– Maga azt képzelem, hogy egyszerűen elveheti, amit akar, Mr. Ferraro? – Patrick hangja elcsuklott.

– Elcsábíthat egy ártatlan lányt, aztán meg terhesen eldobhatja?

– Semmiről sem tudtam – felelte Nico. – Az unokája nem mondta el.

– Megpróbáltam – szólt közbe Honora.

– És most, hogy már tudja, mit akar tenni? – kérdezte Burke.

Honora idegesen a két férfi közé állt.

– Neki semmit sem kell tennie, nagypapa. Világosan megmondta, hogy nem akar apa lenni. Egyedül is fel tudom nevelni a gyermekemet.

Nem akar apa lenni... Nicóba egy emlék hasított. Arról, ahogyan az édesanyja magához szorítja,

amikor kidobták őket a parányi külvárosi lakásukból.

„Miért nem fizet érted az apád? Miért nem akar téged? Hogyan várhatja el, hogy egyedül boldoguljak?”

Nico tehetetlennek érezte magát, miközben bőrig ázott az esőben. Az apja meghalt, már nem fogadhatja el az ő létezését, és nem ismerheti el a fiának. Ő viszont el fogja ismerni a gyermekét. Ha valóban az övé, ez a legjobb alkalom arra, hogy megtegye.

Az arisztokrata Caracciola nevet és a hercegi címet nem örökölheti meg. Saját dinasztiát azonban alapíthat, és gondoskodhat arról, hogy a gyerekeinek soha ne kelljen azt érezniük, amit ő érzett.

– Ó, nem, ilyen könnyen nem fogja megúszni! – mondta Patrick Burke az unokájának. – Vállalni fogja a felelősséget azért, amit tett, különben... – a puskájával Nicóra bökött.

Ő gyors mozdulattal kirántotta a kezéből a fegyvert, mire az idős férfi dühösen meredt rá.

– Megértem az álláspontját, Mr. Burke, és úgy gondolom, juthatunk olyan egyezésre, amellyel mindnyájan elégedettek leszünk.

– Miféle egyezésre?

Nico látta, hogy Honora tekintete ide-oda jár közöttük.

– Miért nem beszélünk erről inkább odabent, ahol meleg van?

A kertész komoran nézett Nicóra.

– Ha azt képzeled, hogy az unokám megvásárolható...

– Nem. Ha az én gyermekemmel terhes, csak egyetlen lehetőség van – válaszolta Nico, miközben Honora aggódó arcára emelte a tekintetét. – Feleségül fogom venni.

Honora eltátotta a száját, és szédülés fogta el.

– Nem kell ezt tennie, Mr. Ferraro – hallotta meg Nico a sofőrje szavait.

Patrick azonban közbevágott:

– A szavát adja, uram?

– Igen – felelte Nico halálosan komolyan.

– Nos, akkor... – Patrick Burke arcán mosoly terült szét, és a kezét nyújtva odalépett Nicóhoz.

– Isten hozta a családban!

– Köszönöm – felelte Nico, és elfogadta az idős férfi jobbját.

Honora sorsa ezzel megpecsételődni látszott.

– Melyik században is élünk? – kérdezte hitetlenkedve, és Nicóra nézett. – Nem mondtam, hogy feleségül megyek hozzád.

– Nem beszélhetsz így a férjeddal, kicsim – mordult rá a nagyapja.

– Legfeljebb a leendő férjem lehetne, de még nem az.

Patrick legyintett, aztán a sofőrhöz fordult:

– Hagyjunk időt a boldog párnak! El kell beszélgetniük az esküvőről.

– Az esküvőről? – hebegte Honora.

– Ne álljunk tovább az esőben! Menjünk be! – mutatott Nico a tágas villára.

Benny indulni akart, de Patrick megállította.

– Nem. Nagyon fáradt vagyok. Benny, légy szíves, vigyél haza!

– Jól van – felelte a sofőr, és Honorára nézett. – Te is jössz?

Honora az ajkát harapdálta. Nagyon hálás volt a segítségért a fiatal sofőrnek, de félt, hogy az barátságánál többet érez iránta. Benny ajánlata azonban Nicoéval ellentétben legalább őszinte volt. Honora megfeszítette a vállát, és futó pillantást vetett a gyermeke apjára.

– Kérlek, vidd haza nagyapát, Benny. Én még maradok, és elbeszélgetek... a leendő férjemmel – mondta gúnyosan.

– Honora, viselkedj! – figyelmeztette a nagyapja.

Csak ritkán volt ilyen szigorú Honorával, és ő olyankor mindig összerezzent.

– Igaza van – mondta Nico, és megnyugtatóan elmosolyodott. – Sok mindenről kell beszélünk, és már későre jár. Holnap reggel majd visszaviszlek a városba – tette hozzá.

Visszaadta a puskát Patricknek, aki láthatóan összezavarodott.

– Jól van, Mr. Burke – mondta neki Benny. – Hazaviszem.

– Nagyszerű.

Patrick megfordult, és szapora léptekkel odament Bennyhez. Ennyit arról, hogy öreg és fáradt, gondolta Honora. A távolodó kocsi után nézett, aztán kifújta a levegőt, és Nicóhoz fordult:

– Neked aztán kötélből vannak az idegeid.

– Erről majd bent beszélünk.

Nico megfogta Honora kezét, és a házhoz indult vele. Ő megborzongott, amikor megérezte a férfi testének a melegét, de utálta magát, amiért így hat rá.

– Fel kell melegedned – mondta Nico, miután beléptek az előcsarnokba. – Hol van a kakaója? – kérdezte a komornyiktól.

Honorát azonban fűtötte a harag.

– Nincs szükségem kakaóra – jelentette ki.

– A szakácsnő már melegíti a tejet – mondta Sebastian.

– Szólj neki, hogy siessen! – rendelkezett Nico. – Előbb azonban kísérd be Miss Callahant a rózsaszobába. Itt marad éjszakára.

Hát itt senki sem figyel rá? Honora előreszegezte az állát.

– Nem egyeztem bele...

– Gondoskodj róla, hogy mindene meglegyen, amire szüksége van – mondta Nico a komornyiknak, Honora megjegyzésével nem is törődve.

– Igenis – felelte a komornyik. – Miss Callahan, kérem, kövessen.

– Nem maradhatok itt – mondta Honora Nicónak. – Hacsak nem várod el, hogy meztelenül aludjak.

Mind a négy férfi elképedten meredt rá. A komornyik tért először magához.

– Van a házban hálóing, ami jó lehet magára.

Hálóing? Honora elképedten meredt Nicóra. Talán rendszeresen magával hozza ide a szeretőit?

– És ha az ajtó előtt hagyja a ruháit, holnap reggel kimosva és kivasalva kapja őket vissza – folytatta a komornyik.

– Nem kell fáradnia miattam. Később vonattal is visszamehetek a városba – mondta Honora.

– Ne gyerekeskedj! – utasította rendre Nico. – Eláztál, fázol, és nehéz estéd volt. Ha te vagy a születendő gyermek anyja...

– *Ha?*

– Akkor gondoskodnom kell rólad. Ragaszkodom hozzá. Menj, és vegyél egy forró zuhanyt! Utána beszélhetünk.

– Az tetszene, igaz?

– Igen – morogta Nico, és közelebb ment hozzá. – És ha nem indulsz el most azonnal Sebastiannel, én magam viszek fel.

Honora szeme elkerekedett. *Ők ketten egy hálószobában?* Ha a férfi nem is, ő emlékszik a közös éjszakájukra. Az elképesztő gyönyör minden pillanata a lelkébe égett.

– Hát jó – válaszolta, és követte felfelé az ívelt lépcsőn a komornyikot, aki egy rózsaszínű szobába vezette.

Honora az ágyra terítve egy vadonatúj, fehér selyempongyolát látott a hozzáillő hálóinggel, mellette egy férfi pizsamát fehér fürdőköntőssel. A szobát egyértelműen előkészítették valakinek. Vajon kinek? – találgatta.

A zuhanyozás felmelegítette, de el is álmosította. Egyszeriben már nem találta annyira rossznak az ötletet, hogy ne vonatozzon vissza éjszaka a városba, hanem itt aludjon. De a gondolat felbosszantotta. Nem akarta, hogy Nico bármit is tegyen, ami miatt ő jól érzi magát.

Feleségül fogom venni, idéződték fel benne a férfi szavai. Na persze! Hogy mondhatta ezt Nico az ő nagyapjának?

Szorosan összehúzta magán a pongyolát, és lement a földszintre. Nicót a nagy nappaliban találta. Egy modern kanapén ült, közvetlenül a begyújtott kandalló mellett. Hihetetlenül vonzó volt a kissé hosszú és hullámos hajával. Ő is lezuhanyozhatott, mert időközben átöltözött. Most fehér pólót viselt, hozzá pedig melegítőnadrágot. A szemét a lobogó tűzre szegezte, és elgondolkodónak,

szinte szomorúnak tűnt.

Mégis jobb lenne túlesni a beszélgetésen, hogy aztán tovább élhessem az életem, gondolta Honora. Ráadásul fáradt volt, és aludni szeretett volna. Ezért odament a férfihoz, és leült mellé a kanapéra, vigyázva, hogy ne érjen hozzá.

– Figyelj, tudom, hogy segíteni akartál nekem, a hazugsággal azonban csak rontottál a helyzeten – mondta.

Nico meglepetten nézett rá.

– Milyen hazugsággal?

– Azzal, hogy azt mondtad nagyapámnak, feleségül veszel. Igaz, az megoldaná a jelenlegi problémát, de hosszabb távon minden csak rosszabb lenne. Azt hiszed, nagyapa nem fogja észrevenni, ha egy hét múlva egy supermodellel járkálsz majd a lakásban?

– Nem hazugság volt – felelte Nico, és a szájához emelt egy teli whiskys poharat. – Feleségül veszek.

Honora a férfira meredt.

– Ezt nem gondolhatod komolyan!

– Miért ne gondolnám?

Nico oldalra fordult, amikor Sebastian ezüsttálcán egy fehér porcelánbögrét hozott be.

– Elnézést, Mr. Ferraro, hogy ilyen sokáig tartott. Fel kellett ébreszteni a boltost, hogy hozzon kakaót.

– Semmi baj – mondta Nico, és a bögréért nyúlt, de mindjárt le is tette. – Ez hideg!

A komornyik az ajkába harapott.

– Kihűlhetett, amíg az ifjú hölgy odafent volt.

– Akkor melegítsd meg! – parancsolta Nico türelmetlenül.

– Nem szeretem a kakaót – szólt közbe Honora.

Nico feléje fordult.

– Akkor mit szeretnél? Teát? Frissen facsart narancslét?

Honora el tudta képzelni, mennyi gondot jelentene az szegény szakácsnőnek.

– Azt szeretném, hogy békén hagyj.

– Gyümölcstea legyen, tejjel – mondta Nico a komornyiknak. – A kalcium jót tesz a babának – tette hozzá Honorára nézve.

– Ó, igazán? – Nico, aki fél órája még semmiről sem tudott, máris a szakértőt játssza? – Elmondod nekem, mi mindenre van még szüksége egy babának? – kérdezte gúnyos hangon.

– Például apára – válaszolta Nico, miután a komornyik kiment. – Miért nem értesítettél?

– Próbáltalak! Februárban több üzenetet is hagytam a római irodámban.

– És elmondtad bennük, hogy terhes vagy?

– Nem, csak annyit üzentem, hogy személyes ügyben sürgősen hívj vissza.

Nico megdörzsölte az állát.

– Nem válaszolok ismeretlen nők kétségbeesett üzeneteire. És mivel sem a közös éjszakánkra, sem a nevedre nem emlékeztem...

Honora a fejét ingatta.

– Az új villádban is hagytam üzeneteket, miután megtudtam, hogy eladtad a római lakásodat. Meghagytam a házvezetőnődnél, hogy hívj fel, amint újra ott leszel.

– Az Amalfi-part több órára van Rómától, ezért mindig az irodámban maradtam éjszakára.

– Tessék?! Hat teljes hónapig?

– Dolgoztam! – csattant fel Nico. – Jól elvoltam ott.

Mikor lett Nicóból lelketlen munkamániás? Régen legalább néha talált időt a szórakozásra, például extrém sportra. Vagy arra, hogy eljegyezze a világhírű filmsztárt, Lana Leet...

Nekem ehhez semmi közöm, mondta magának Honora. A férfi lelkiállapota nem az ő gondolja.

– A lényeg, hogy megpróbáltam elmondani neked. Miután viszont nem jelentkezél, megértettem, hogy nem vagy kíváncsi rám. Ezért úgy döntöttem, egyedül nevelem fel a gyereket.

Nico összevonta a szemöldökét.

- Most, hogy már tudom, mindent megadok neked és a babának. A nevedet is beleértve.
- Arra nincs szükség. Jól megvagyok. Van állásom.
- Milyen állás?
- Egy virágboltban dolgozom.
- Nem tudom elképzelni, hogy abból, amit ott keresel, el tudod tartani magadat és a babát.
- Tanulok is. A népfőiskolán.
- Milyen tárgyat?

Honora lesütötte a szemét.

– Egyelőre általános kurzusokra járok – válaszolta. Még mindig nem tudta, mivel akar majd foglalkozni.

– A munkahelyeden szülési szabadságon vagy? Van biztosításod?

Honora az ajkába harapott. A főnöknőjének, Phyllis Kowalczyknak csak néhány alkalmazottja volt.

– Nem vagyok biztos benne...

– Gondolom, még a nagyapádnál laksz.

Honorát büntudat fogta el. Nem kellett emlékeztetni arra, hogy nagy terhet jelent a nagyapája számára.

– Na és?

– Többet érdekel. Gondoskodni fogok rólad és a babáról.

A férfi ezt olyan hangon mondta, hogy Honora tarkóján felállt a szőr.

– Köszönöm, de nem.

– Miért? Szerelmes vagy valakibe? Rossinibe?

– Bennybe? – Honora homlokráncolva megrázta a fejét. – Csak barátok vagyunk.

Nico láthatóan megnyugodott.

– Akkor jó. Tervezzük a jövő hétre az esküvőt?

– De hát nem vagyok szerelmes beléd!

Nico megrántotta a vállát.

– Szerelem... Pillanatnyi érzés. Arra készíti az embereket, hogy olyan dolgokat tegyenek, amelyeket később megbánnak, amint elmúlik az örület. Én szerencsére immunis vagyok rá.

Honora elképedten nézett a férfira. Hát semmi sem jutott el hozzá abból, amit ő mondott?

– Nem megyek hozzád – közölte vele nyersen. – Borzalmas feleség lennék. Te pedig... kész katasztrófa.

– Akkor miért feküdtél le velem? – kérdezte Nico csendesen. – Ilyen rossz volt?

Honorának torkán akadt a szó. Igen, hiba volt, akarta mondani. Ez azonban azt jelentené, hogy a kisbabája is hiba, holott nem az, hanem drága kincs. Az az éjszaka pedig... Honora emlékezett a fényekre, amelyek a fagyos karácsonyi éjszakában ragyogtak. A nagy fenyőfa illatára a tetőtéri lakásban, amelynek az ablakából egész Manhattant be lehetett látni. És persze arra is emlékezett, ahogyan Nico a karjába zárta. A gyengéd csókja ízére. A testére a testén, amikor hihetetlen gyönyörben részesítette.

Nem akart hazudni, ezért mélyeket lélegzett, és a szemében könnyekkel a férfira nézett.

– Életem legszebb éjszakája volt – suttozta.

2. FEJEZET

Odakint süvített a szél, eső verte az ablakokat, a tenger hullámai megtörtek a sziklákon.

A kandallóban lobogó tűz lángjai táncot jártak Honora elbűvölő arcán, és Nicóban megmozdult valami, miközben nézte.

– Bárcsak emlékeznék! – dünnyögte. – Mint te.

Honora szomorúan elmosolyodott.

– Én pedig azt szeretném, ha el tudnám felejteni. Mint te.

A lány a fehér pongyolában ült ott, és vizes haja a vállára omlott. Amikor előrehajolt, kicsit szétnyílt a pongyola, és bepillantást engedett a selyem hálóing kivágásába. Nico csak nehezen tudta rávenni magát, hogy Honora szemébe nézzen.

– Ha az volt életed legszebb éjszakája, miért akarod elfelejteni?

A lány félrefordult.

– Mert fáj arra emlékezni, hogy buta voltam, amikor azt hittem, szerelmes vagyok beléd. Hogy azt hittem, ismerlek.

Nicóban emlékek villantak fel. Arról, ahogy a karjában tartotta Honorát, a szenvedélyes csókjaikról az ablak előtt, a háttérben Manhattan csillogó felhőkarcolóival. Hirtelen felállt. A bárszekrényhez ment, hogy whiskyt töltsön magának. Egy nagy korttyal megpróbálta megnyugtatni vadul kalapáló szívét.

– Részeg voltál azon az éjszakán, igaz? – kérdezte Honora halkán. – Ezért nem emlékszel.

Nico fején számtalan kifogás futott át. A lányra nézve arra gondolt, hogy egyszerű lenne hazudnia. Azt állítania, hogy a közös éjszakájuk borzalmas volt, és ő megbánta. De úgy érezte, olyan választ kell adnia, ami nem hazugság.

– Ez kissé bonyolult.

– Mondd el!

– Volt néhány... problémám. Az előző napokban nem tudtam aludni, és gyógyszert vettem be fejfájás ellen. Janet másnap reggel eszméletlenül talált rám a folyosón, és mentőt hívott. Nem tudtál erről?

Honora megrázta a fejét.

– Jól van. – Nico megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a házvezetőnője diszkrét volt. – Nem találtál azon estén... furcsának?

– Tudtam, hogy előző nap felbontottad az eljegyzésem – mondta Honora, és megint lesütötte a szemét. – Úgy gondoltam, szerencsés vagyok. Pedig csak egyéjszakai kaland voltam, igaz? Nem, még rosszabb! Az a nő, aki véletlenül kéznél volt.

Nicót nem az viselte meg, hogy szakított Lanával. Az roppantotta össze, hogy elvesztette a bosszúról szőtt álmát, pedig egész életében az hajtotta. Ezt azonban nem mondhatta el Honorának, mert rajta kívül csak egy ember tudja, hogy Arnaldo Caracciola herceg az apja.

– Sajnálom.

– Én is. – Honora fogva tartotta a férfi pillantását. – Biztos voltam benne, hogy szeretlek. Miután eltűntél, és nem hívtál vissza, rájöttem, hogy csak a szenvedélyt szerettem.

Nico gyűlölte a gondolatot, hogy fájdalmat okozott a lánynak.

– Honora – mondta csendesen –, tudnod kell, hogy soha nem állt szándékomban...

Elhallgatott, amikor a komornyik tálcát hozott be.

– A teája tejjel, hölgyem – mondta kissé rosszallóan.

Honora elvörösödött.

– Köszönöm. Sajnálom, hogy ennyi veszélyt okozok.

– Örömmre szolgál, hölgyem. – A komornyik Nicóhoz fordult. – Tehetek még valamit, uram?

– Nem, semmit – felelte Nico hűvösen, és nem is nézett Sebastianre.

Miután a komornyik kiment, Honora ivott egy apró kortyot. Nico odament hozzá, és leült mellé.
– Egész jó a tea – mondta a lány, és lehajtotta a fejét. – Te nem nagyon vagy tekintettel az alkalmazottaid érzéseire, igaz?

– Tessék? Nekik kellene tekintettel lenniük az én érzéseimre! Nem tetszett, ahogy Sebastian beszélt veled.

– Miután a testőreid nem lötték le a nagyapámat, az alkalmazottaid úgy beszélhetnek velem, ahogy akarnak.

Nico nem akart az alkalmazottakról beszélni, így visszatért az eredeti témához.

– Ezért nem akarsz hozzám jönni? Mert megsértettelek azzal, hogy nem válaszoltam a Rómában hagyott üzeneteidre? Már elmondtam, hogy sejtelmem sem volt...

– Nem csak ezért – szolt közbe Honora, és telt ajkába harapott. – Te gazdag és befolyásos férfi vagy. Ráadásul ördögien vonzó is.

Nico tudta, hogy a lány ezt most nem bóknak szánta.

– De...?

– Egy kapcsolathoz több kell. Kölcsönös tisztelet. Bizalom.

– Te pedig úgy gondolod, nem bízatsz bennem.

– Minket semmi sem fűz össze.

Nico a lány domború hasára pillantott.

– Ez nyilvánvalóan nem igaz – mondta halkán.

– Nekem nem elég – felelte Honora szomorúan.

Ezt úgy érti, hogy *én* nem vagyok neki elég, gondolta Nico. És hogyan mondhatna ellent neki? Titkai vannak, amelyeket soha senkivel nem akar megosztani. A legkevésbé ezzel a lánnyal.

Honora bátortalan mosollyal ajándékozta meg.

– Kíváncsivá tettél. Miért hiszed el egyszeriben, amit a babáról mondtam? Mitől változott meg a véleményed? Azt hittem, csak nagyapát akartad megnyugtatni, de látom, komolyan gondoltad a házassági ajánlatot.

– Igen.

– DNS-teszt nélkül?

Nico nem tudta, hogyan magyarázza meg, amit ő maga sem értett. A lány őszintesége miatt döntött úgy, hogy hisz neki? Vagy az utolsó esélyét akarja kihasználni arra, hogy ha a halott apjának már nem is bizonyíthatja, hogy jobb ember, mint ő volt, önmagának igen?

Mit tudsz te arról, mit jelent apának lenni? – cukkolta egy belső hang, de gyorsan elhallgattatta. Ő kész vállalni a gyermekét. Ez több annál, amit Arnaldo valaha is tett.

– Nyilván igényt tarthatnék apasági tesztre...

– Csak a szülés után – szolt közbe Honora. – Nem fogom veszélyeztetni a baba egészségét egy teszttel, csak hogy téged meggyőzzek.

– Igen, utána – értett egyet Nico. De már tudta, hogy tőle van a gyerek.

– Valóban apa akarsz lenni? – kérdezte Honora.

– Hogyan tehetem ezt még egyértelműbbé?

– A legcsekélyebb érdeklődést sem mutattad soha a gyerekek iránt.

– Mert nem voltak gyerekeim.

– Vagy a tartós elköteleződés miatt – folytatta Honora. – Lara Lee volt az egyetlen kivétel, de még vele is csak néhány hónapig voltál együtt.

Nico ferde mosolyra húzta a száját.

– Feltűnt neked?

Honora arca lángolt, miközben letette az asztalra a teáscsészét.

– Mindig annak megfelelően választottad meg a melegházban termesztett rózsák színét, hogy melyik nőnek akartad ajándékozni.

Honora többet segíthetett a nagyapjának, mint ahogy Nico tudta. Furcsa, hogy a lány ilyen jól ismeri, miközben ő szinte semmit sem tud róla.

– Még mindig szerelmes vagy Lanába? – kérdezte Honora.

Milyen nehéz lehetett feltennie ezt a kérdést!

– Nem, nem vagyok.

– Elmondhatod az igazat. Szenteste össze volt törve a szíved, különben nem ittál volna olyan sokat.

– Már mondtam, hogy nem az alkohol volt a probléma. Vagyis nem csak az.

– Igen, mondtad. Nem tudtál aludni, és gyógyszert vettél be, mert fáj a fejed. Szerintem ez összetört szívről árulkodik.

– A fejfájást az okozta, hogy agyrázkódást szenvedtem, amikor aznap edzőmérkőzést folytattam egy korábbi nehézsúlyú világbajnokkal.

Honora nyugodtan nézett a férfira.

– Annak a mérhetetlen butaságnak is csak összetört szív lehetett az oka.

Nico méltatlankodva megrázta a fejét.

– Mondtam már, hogy soha nem esem szerelembe. Úgyhogy nem törhetik össze a szívem, ahogy olyan romantikusan fogalmaztál. – Nagy levegőt vett. – Éppen akkor tudtam meg, hogy meghalt az apám.

Most először mondta ki ezt egy másik ember előtt. Honora szeme elkerekedett.

– Jaj, ne! Nagyon sajnálom – válaszolta, és együttérzően Nico kezére tette a kezét. – Nem tudtam...

– Apámmal nem álltunk közel egymáshoz. – Ez messze nem fejezte ki a valóságot. – Úgy volt, hogy karácsony után eljön hozzám látogatóba a feleségével.

– Ezért volt vendégeknek előkészítve a szoba? – A lány szemében könny csillogott. – Ez szörnyű. Nagyon sajnálom. Én... tudom, milyen elveszíteni a szülőket. Hogy mennyire fáj.

Nico csalónak érezte magát. Honora nyilván szerette a szüleit. Ha tudná, hogy ő egészen más okból volt elkeseredett...

– Más megoldást kell találnod a gyász feldolgozására – mondta a lány az ő whiskyjére pillantva. – Különben elevenen felfal – tette hozzá.

Nico tekintete Honora szájára tapadt. Nem gondolkodott, nem habozott. A két kezébe fogta a lány arcát, lehajolt hozzá, és megcsókolta.

Honora zihálva szétnyitotta az ajkát. Nico csókja édes volt, és ő egy pillanatig érzéki bódulatba került. A férfi kezdetben gyengéd ölelése egyre követelőbb lett. Benyúlt a selyempongyolája alá, de ő hirtelen elhúzódott tőle, és felállt.

– Nem!

Honora jól emlékezett rá, milyen olcsónak és magányosnak érezte magát, amikor a közös éjszakájuk után megtudta, hogy Nico szó nélkül Olaszországba utazott. Azon az éjszakán örökre megváltozott az élete., csak azért, mert rossz férfival szeretkezett. Azt a hibát nem fogja újra elkövetni.

– Biztosan megszoktad, hogy a nők a lábad előtt hevernek – mondta hűvösen, és szorosabbra húzta a pongyolát domborodó hasán. – Én azonban nem fogok. Ha az ágyadba próbálsz csalni azzal, hogy úgy teszel, mintha lenne szíved, ne fáradj!

Honora már megfordult, hogy elmenjen, amikor a férfi rekedt hangon megszólalt:

– Ne állítsd be úgy a dolgot, mintha kihasználtalak volna. Tudom, hogy te is kívánsz. Elárulta a csókid.

– Még ha úgy is lenne, folytatása nem lesz. Nem te vagy számomra az igazi.

– Honnan tudod? Abban a pillanatban, amelyben megtudtam, hogy terhes vagy, vállaltam a felelősséget. Házasságot ajánlottam neked. Teát is hozattam.

– És ezért hálásnak kellene lennem?

– Apámról is meséltem neked, pedig soha senkinek nem szoktam. – A tűz fényében megvillant Nico sötét szeme. – Mit akarsz még?

Hogy mit akar? Sok mindent. Újra az a huszonnégy éves, naiv lány akart lenni, aki előtt még ott az egész élet, és nem kell sürgősen terveket kovácsolnia vagy döntéseket hoznia. Azt akarta, hogy

a nagyapja boldog legyen. Diplomát akart szerezni, hogy jól fizető álláshoz jusson, önálló lakást bérelhessen, gondoskodhasson a gyerekéről, és gond nélkül fizetni tudja a számlákat.

Szerelmes akart lenni, igazán szerelmes egy férfiba, aki teljes szívéből viszonzza a szerelmét. Azt akarta, hogy azért kérjék meg a kezét, mert szeretik, nem pedig kötelességérzetből. Vidám esküvőt akart családtagokkal és barátokkal, akik nagyon örülnek, mert ő és a párja tökéletesen összeillenek. Boldog családot akart egy igazi otthonban, ahol a gyerekei soha nem érzik magukat tehernek, mint ő.

– Többet akarok annáál – mondta egy mély sóhaj után –, mint amit te tudsz adni nekem.

Nico felállt, de közben le sem vette a szemét a lányról. Mellé állt, de nem ért hozzá, és amikor találkozott a pillantásuk, Honora egyszerűen elevennek érezte magát.

– Azt nem tudhatod – mondta Nico.

– De igen, tudom.

A lánynak uralkodnia kellett magán, mert legszívesebben odabújt volna a férjéhez, hogy beborítsa a teste melege.

– Hadd mondjam el, *cara*, hogy én mit tudok – felelte Nico szelíden. – Tudom, hogy az utóbbi hat hónapban inkább halottnak éreztem magam, mint élőnek. Az, amit ma elmondtál nekem, visszahozott az életbe.

– Ezt csak úgy mondod – Honora megpróbálkozott egy mosollyal. – Ahogy már te is említetted: ne engedd, hogy futó érzések miatt olyasmit tegyél, amit később megbánsz.

Nico a karjába zárta Honorát, és sötét szeme a lelkébe látott.

– A férjed akarok lenni. A gyermekünk apja vagyok. Ez nem érzés, hanem tény. És a szeretőd is akarok lenni – dünnyögte.

Most okosnak kell lennem, gondolta Honora. Pár hónap múlva anya lesz.

Elhúzódott a férfitől.

– Mind a ketten tudjuk, hogy te nem olyan vagy, aki egy életre elkötelezi magát – mondta halkan, és Nico arckifejezése láttán sajnálkozva megrázta a fejét. – Ezt nem sértésnek szántam. Bármit gondolsz is most éppen, tudjuk, milyen vagy. Soha nem fogsz megállapodni, különösen nem olyan nő mellett, akit nem szeretsz.

– Lehet, hogy ez most az én nagy pillanatom – felelte Nico. – A hír, hogy apa leszek, megváltoztatott.

– Nem lesz tartós.

A férfi vonásai megkövültek.

– Mi másért vennék feleségül, ha nem kötelességérzetből?

– Szerелеmből.

Honora torka elszorult. Mennyire más lenne minden, ha Nico szeretné! Milyen boldoggá tenné akkor, hogy az első közös gyermeküket várja!

– Akkor gyere hozzám szerelemből! – mondta Nico. – Azon az éjszakán, amelyen megfogant a gyermekünk, azt mondtad, szeretsz.

Hogy vághatja ezt a fejéhez? Honora nagyot nyelve megrázta a fejét.

– Az egy kislány romantikus álma volt. A távolból egész életemben figyeltelek, és rajongtam érted. Az azonban nem szerelem volt.

– Akkor mi?

– Illúzió.

– Oké. – Nico előreszegezte az állát. – És mi van a gyerekünkkel? Neki nincs szüksége apára?

– Miért jön mindenki ezzel?

– Mert így van – felelte Nico hűvösen. – Gyűlölj, ha akarsz, mert nem vagyok az a férfi, aki neked kellene, de ne büntesd a gyermekünket.

A gondolat nem tetszett Honorának, és az ajkába harapott.

– Ha valóban a lányunk életének a része akarsz lenni...

– A lányunkénak? – Nico szeme megvillant. – Lányunk lesz?

Honora bólintott.

– Szeptember közepén jön a világra.

– A gyermekem! A lányom – suttogta Nico.

– Biztos, hogy nincsenek más gyerekeid?

Nico bólintott.

– Mindig óvatos voltam. Azon az éjszakán azonban nyilván nem – mondta, és ferde mosolyra húzta a száját.

– Én sem – vallotta be Honora halkán. – Téged hibáztattalak, de szabadon dönthettem. Ragaszkodhattam volna az óvszerhez. Úgy is dönthettem volna, hogy nem fekszem le veled. Vállaltam a kockázatot. Az én döntésem volt, és életem végéig együtt kell élnem veled, de az árát nem a gyerekünk fogja megfizetni.

– Ez azt jelenti, hogy feleségül jössz hozzám?

Honora kétségbeesetten igyekezett megőrizni a méltósága maradékát, és abba a reménybe kapaszkodott, hogy lesz olyan családja, amelyet szerelem teremt, nem pedig kötelességérzet.

– Nem – rázta meg a fejét –, nem megyek hozzád, de ha valóban jó apa tudsz lenni, kész leszek megosztani veled a gondviselői jogot.

– Ha jó apa tudok lenni?

Honora rendületlenül állta a férfi pillantását.

– Ha vissza tudod fogni a vedelést, és vissza tudsz térni az élők világába. Ha jól bánysz a lányunkkal.

– Nagypádnak a szavamat adtam, hogy feleségül veszek.

Honora megrántotta a vállát.

– Előbb engem kellett volna megkérdezned. Nekem más jár a fejemben.

– A sofőröm?

Mi ez, talán féltékenység? Nem, biztosan nem. Nico Ferraro sok nővel járt, és mindegyikre hamar ráunt. Ha a világhírű Lara Lee sem tudta megtartani, milyen esélye lenne egy olyan egyszerű lánynak, mint én? – gondolta Honora.

– Ha valóban apa akarsz lenni, minden erőmmel támogatni foglak – ígérte neki, és kinézett az ablakon. A vihar elvonult, és a felhőtlen égbolton megjelent a hold. – De a feleséged nem lehetek – tette hozzá. – Azt akarom, hogy szeressenek.

Nico sokáig szótlanul nézett Honorára.

– Talán igazad van – mondta végül. – Egyértelmű, hogy nem tudlak meggyőzni, bármit mondok is.

Honora további okokat akart felsorolni, miért nem mehet hozzá Nicóhoz, most azonban mintha furcsán kibillent volna a lelki egyensúlyából.

– Hogy magyarázzuk meg nagypának? – kérdezte félénken.

– Majd én beszélek vele. Ezzel tartozom neki.

– Most rögtön?

– Már majdnem éjfél van.

Nico a bársekre nyhhez ment, és Honora már azt hitte, újabb whiskyt fog tölteni magának, de csak az üres poharát vitte oda, aztán mosolyogva felé fordult.

– Holnap reggel beviszlek a városba. Addig pedig jó éjszakát kívánok – mondta, és az ajtóhoz indult.

– Jó éjszakát! – köszönt el tőle Honora bágyadtan.

Miközben felment a lépcsőn, el sem akarta hinni, hogy győzött: Nico Ferraro lett arról, hogy feleségül veszi. De ő miért nem örül ennek igazán?

Nico a tengerparti villájában másnap olyan kipihenten ébredt, mint már régen. Lendületesen kipattant az ágyból, és kiment a teraszra. A tenger csillogott a reggeli napsütésben, és olyan messzire nyúlt, mint az ő jövője.

Teendői listáján az első pont az volt, hogy feleségül veszi Honorát. A gondolat nyugtalanította kissé, de energiát is adott neki. Hosszú idő után először volt újra életcélja. Bár teljes képtelenség, de az nem számít.

Meg fogja győzni Honora Callahant, hogy legyen a felesége. Igaz, romantikus szerelmet, amelyről

a lány álmodik, nem kínálhat neki. Sok mindent mást viszont igen. A vagyonát. A nevét. Kölcsönös tiszteleten alapuló párkapcsolat ígéretével fogja magához édesgetni. Sikerülnie kell meggyőzni arról, hogy mindig becsülni fogja, és gondoskodik róla. Ez a legfontosabb. Honorának tudnia kell, hogy a lánya biztonságos otthonban nő majd fel, és mindkét szülője szeretni fogja, mert akarták, hogy megszülessen. Mi ehhez képest egy olyan jelentéktelen dolog, mint a szerelem?

Az a férfi lesz, akire Honorának szüksége van. Az ivással már felhagyott. Következő lépésként csökkenteni fogja a munkával töltött idejét, és visszatér az egészségesebb életmódhoz. Visszatekintve elborzasztotta a felismerés, hogy az utóbbi hat hónapban milyen elveszett volt.

Nicónak elég volt csak rá gondolnia Honorára, hogy felforrjon a vére. Alig várta, hogy újra az ágyában legyen. Ezúttal gondja lesz rá, hogy a vele töltött minden csodás pillanat megmaradjon az emlékezetében!

Talán már ma este így lesz. Vagy holnap. Mennyi időre van általában szükség ahhoz, hogy egy nőt meggyőzzön az ember?

Mindegy. Ő gyorsabb lesz. Honora Callahannek semmi esélye.

Meleg van itt, vagy csak ő érzi úgy?

– Köszönöm, hogy elviszel – mondta Honora, és érezte, hogy a melle között verejték csorog.

– Öröömre szolgál – felelte Nico mély, bársonyos hangon.

Lazán fogta a kormányt a Lamborghiniiben, amelyet magabiztosan vezetett a sűrű forgalomban.

A fene egye meg ezt a pasast! Nem igazság, hogy miután ő visszautasította a házassági ajánlatát, még vonzóbb és ellenállhatatlanabb, mint régen. Kipihentnek is tűnik, mintha jól aludt volna. Honora viszont élete legrosszabb éjszakáján volt túl. Feszülten feküdt a gyönyörű vendégszobában, a mennyezetet bámulta, és azon gondolkodott, jó döntést hozott-e.

Nico mindent felajánlott neki. A szívéen kívül.

Hajnalba végre sikerült elaludnia. A nap meleg reggeli fénye ébresztette fel.

A szobája ajtaja előtt megtalálta a fehér nyári ruháját és a fehérneműjét. Kimosva, kivasalva, ahogy ígérték. Miután felöltözött, gyorsan fogat mosott és megfésülködött, aztán lement a földszintre. Nico a reggelizőszobában ült, a haja vizes volt a zuhanyozástól. Kávét ivott és újságot olvasott. Meglepetten felnézett, amikor Honora beviharzott.

– Jó reggelt! – A hangja rekedt volt, sötét szemében tűz égett. – Remélem, jól aludtál.

Honora nem vallhatta be az igazat, mert azzal elárulta volna a zavarodottságát.

– Igen, köszönöm. Azonnal indulnom kell, ha el akarom érni a vonatot.

– Vonatot? – Nico összehajtotta az újságot. – Mondtam, hogy visszaviszlek a városba. Időre méz valahová?

– Igen, az orvosomhoz.

– Mikor kell ott lenned?

– Három óra múlva.

– Akkor még ráérünk. Úlj le! Mit szeretnél reggelire?

– Talán vajas pirítóst.

– Annál jobb is van.

Így aztán kicsivel később Honora előtt egy tányér feküdt gyümölcsökkel, tojásokkal és vajas pirítóssal megrakva. Amikor Sebastiantól teát kért tejjel, Nico elmosolyodott.

– Ezek szerint szereted.

– Magamtól soha nem jutott volna eszembe, hogy tejjel igyam a gyümölcssteát.

– Akkor mutattam neked valami újat.

Honora az ajkába harapott, amikor eszébe jutott, hogy Nico szenteste sok-sok új dolgot mutatott neki.

Miután elindultak, rekordidő alatt odaértek a nőgyógyász rendelőjéhez.

– Itt kitehetsz – mondta.

– Szívesen bemennék veled. – Honora meglepetten nézett rá. – Hallani szeretném a lányunk szívverését. Nem szeretnék semmiről sem lemaradni.

– Oké. Ahogy akarod – válaszolta Honora.

Könnyed hangot ütött meg, valójában azonban nehéz volt elrejtene, hogy a férfi igyekezete elképesztette. Sok éve ismerte, de soha nem látta, hogy Nico Ferraro áldozott volna valakire az idejéből.

Nico a rendelőben is meglepetést okozott Honorának. Türelmes volt, figyelmes, és sok kérdést tett fel. Az ultrahangos vizsgálat közben megfogta Honora kezét. Az arcán különféle érzelmek suhantak át, amikor a képernyőn megjelentek a magzat körvonalai, és megcsókolta Honorát.

Visszafelé menet a kocsihoz Nico még mindig fogta a kezét. A másik kezében a babájuk ultrahangfelvételét tartotta, és újra meg újra megnézte. Honorában ez halvány reményt ébresztett. A lány mobiltelefonja csörögni kezdett.

– A városban vagy? – kérdezte a nagyapja, és furcsa volt a hangja.

– Igen. Éppen terhesgondozáson voltunk a nőgyógyásznál.

– Voltatok? Velel van a vőlegényed is?

– Nagyapa, ő nem...

– Mikor hoz haza?

– Most.

Minél előbb, annál jobb, gondolta Honora. Amikor együtt van Nicóval, olyan dolgokra vágyik, amelyeket nem kaphat meg.

– Jól van. Akkor hamarosan találkozunk.

Patrick letette. Honora egy pillanatig homlokráncolva meredt a mobiljára, és azon gondolkodott, miért viselkedett ilyen furcsán a nagyapja. Honorának balsejtelme támadt.

– Milyen kocsival járnak az apák? – kérdezte egyszer csak Nico. – Kisbusszal?

Honora zavarodottan felnézett.

– Tessék?

Nico feléje fordult, és a lány arckifejezése láttán elnevetett magát.

– Valószínűleg idiótának tűnök – mondta, és kinyitotta a Lamborghini utasajtáját. – Csak keveset tudok róluk.

– A babákról? – kérdezte Honora, miközben beszállt.

– Az apákról.

– Már így is mindenféle autód van – mondta Honora, miután a férfi elindult. – Használd azt, amelyiknek van hátsó ülése. Városi terepjárót vagy limuzint, mint a Bentley-d.

Azonnal megbánta, hogy szóba hozta a Bentley-t, mert Nico átható pillantást vetett rá.

– Ugye tudod, hogy Rossini szerelmes beléd?

Honora kinézett az ablakon.

– Biztosan belefér az idődbe, hogy egészen Queensig elvigyél? Metróval is mehetek.

– Természetesen belefér az időmbe. És ne tereld el a szót!

Honora nagyot sóhajtott.

– Igen, tudom, azt viszont nem, hogy mit tehetnék ellene – mondta, és Nicóra nézett. – Te mit szoktál ilyen esetben csinálni? Biztosan rengeteg nő beléd szeretett már.

– Nem.

– Az meg hogy lehet?

Nico megrántotta a vállát.

– Ha egy nő úgy viselkedik, mintha szerelmes lenne belém, rendkívül udvariatlanul kezdek viselkedni vele, míg végül meggondolja magát.

Honora halkán felnevetett.

– Lana Lee biztosan szerelmes volt beléd, ha hozzád akart menni – mondta aztán.

– Kétlem. Ő a sajtó érdeklődését és azt az életet élvezte, amelyet kínáltam neki.

– Filmsztárként nem gazdag ő is?

– Gazdag és gazdag között is van különbség. Egyébként igazad van, neki nem volt szüksége rám. Csak meglepődött, amikor befejeztem a viszonyt. Nem volt hozzászokva.

– Miért kérted meg egyáltalán a kezét, ha nem szeretted? Gondolom, ő nem volt terhes, vagy

talán igen?

Honora arca lángba borult, amikor a férfi éles pillantást vetett rá.

– Természetesen nem volt terhes. Az ok, ami miatt feleségül kértem, időközben elvesztette a jelentőségét.

Honora várt, de a férfi nem adott bővebb magyarázatot.

– Az volt az ok, hogy szép és híres nő? – kérdezte végül.

– Inkább azt jelezte, hogy elérhetem, amit akarok. Legalábbis egy bizonyos személynél.

– Te mégis sok nővel találkoztál – válaszolta Honora szándékosan könnyedén –, amióta mi ketten együtt voltunk.

Nico meglepetten nézett rá.

– Már elmeséltem, hogyan töltöttem az időt Rómában. A randevúzás meg sem fordult a fejemben. Csak dolgoztam – mondta, és magasabb fokozatba váltott. – Legalábbis addig, amíg el nem mondtad, hogy terhes vagy, és ezzel megváltoztattad az életemet.

Később befordultak Honora utcájába. Miután Nico leparkolt, a közelben játszó négy gyerek odaszaladt az autóhoz, hogy megcsodálják.

– Vigyáztok pár percig a kocsimra? – kérdezte tőlük Nico mosolyogva. – Kaptok érte húsz dollárt.

– Fejenként? – kérdezte egy kislány, aki a kis csapat vezetője lehetett, és karba fonta a kezét.

Nico csak kurtán bólintott. Mint egyik üzletember a másiknak.

– Oké.

– Ó, szia, Honora! – mondta a gyerek, miután Nico kiségitette őt az autóból.

– Szia, Luna!

– Ő a barátod?

Honora a férfira nézett. A „barát” kedvesebb, mint a „gyermekem apja”.

– Igen, a barátom.

– Várj! – A kislány összedugta a fejét a társaival, aztán Nicóra nézett. – Ingyen vigyázunk az autóra.

– Köszönöm – felelte a férfi mosolyogva. A járda felé menet Honorára nézett. – Láthatóan kedvelnek téged.

A nő megrántotta a vállát.

– Segítek megírni a leckéiket, és veszek nekik fagyit, amikor hőség van. A múlt hónapban Luna macskáját is segítettem megtalálni. Órákon át kerestük, és végül egy fán bukkantunk rá az út túloldalán – mesélte, és az emlék mosolyt csalt az ajkára.

Nico komolyan nézett rá.

– Jó lehet a barátodnak lenni.

Honorát forróság öntötte el.

– Nem nagy ügy. Bárki megtette volna – mondta, és megköszörülte a torkát. – Mindjárt a haza-érek.

A kétszobás lakás egy pizzéria fölött volt. Honora beütötte a kapukódot, és felmentek a lépcsőn. Az emeleten hirtelen kinyílt az ajtó, és Honora nagyapja jelent meg előttük. Bár már délután volt, fürdőköpenyt viselt, és nem volt egyedül.

– Mrs. Kowalczyk? – kérdezte Honora meglepetten a kedves özvegyláltán, akinek a virágboltjában dolgozott. – Mit csinál itt?

EPedig ez egészen nyilvánvaló volt. A kissé telt, ősz hajú Phyllis Kowalczyk irult-pirult, és kissé kócos volt a haja, mintha kapkodva öltözött volna fel.

– Hogy értél ide ilyen hamar? – kérdezte Honora nagyapja méltatlankodva. – Nem tartottátok be a sebességhatárt?

– Nyugodtan mondd el nekik, Patrick! – szólt közbe Phyllis.

– Hát jó – felelte az öregúr, és behívta őket.

Miután leültek a nappaliban, Patrick és Phyllis gyengéden egymásra nézett. Honora tekintete ide-oda járt közöttük.

– Ti ketten...